

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. [...] S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego
z udziałem zainteresowanej [...] sp. z o.o. z siedzibą w W.
o udostępnienie infrastruktury kolejowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 stycznia 2015 r., VI ACa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 25 listopada 2013 r., XVII [...] przez P. [...] S.A. z siedzibą w W. (powód) oraz zasądził na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego (Prezes UTK) zwrot kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne. Postępowanie toczyło się z udziałem zainteresowanego [...] sp. z o.o. z siedzibą w W..

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Skarżonemu orzeczeniu powód zarzucił naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz.U. z 2007 r., Nr 16, poz. 94, dalej jako utk) w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 6 c utk w zw. z

art. 29 ust. 1 i utk, skutkujące przyjęciem, że Prezes UTK jest uprawniony od dowolnego kreowania praw i obowiązków licencjonowanego przewoźnika oraz powoda w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu kompetencji Prezesa UTK w odniesieniu do uregulowanej w art. 29 ust. 1 i utk decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej. Konieczne jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, w jakim zakresie Prezes UTK uprawniony jest na mocy art. 29 ust. 1 i utk do ingerowania w stosunek zobowiązaniowy między niezależnymi stronami umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej.

Prezes UTK wniósł o oddalenie skargi powoda i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z analogicznych powodów, jakie wskazano w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., III SK 62/14 (LEX nr 2004203).

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że z orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach regulacyjnych wynika, że w przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednio pogłębioną juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów, ponieważ ogranicza się do polemiki z poglądami Sądu Apelacyjnego przy wykorzystaniu ogólnikowej i

lakoicznej argumentacji przedstawionej przez powoda juŹ w odwołaniu. Tymczasem skoro istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. traktowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego tak samo jak zagadnienie prawne przedstawiane przez Sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c., uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być tak sformułowane, by na jego podstawie można było rozstrzygnąć zagadnienie prawne objęte wnioskiem.

Przed wszystkim jednak przy ewentualnym rozpoznawaniu skargi kasacyjnej w ramach wskazanych przez powoda podstaw, Sąd Najwyższy nie mógłby rozstrzygnąć sformułowanego w niej zagadnienia prawnego inaczej, niż uczynił to Sąd drugiej instancji. Sąd ten, odwołując się do treści art. 29 ust. 1i utk, przyjął założenie podzielane przez Sąd Najwyższy w obecnym składzie, zgodnie z którym skoro Prezes UTK wydaje decyzję w sprawie udostępnienia infrastruktury kolejowej po bezskutecznym upływie terminu zakończenia negocjacji, a decyzja ta zastępuje umowę o udostępnieniu takiej infrastruktury, to władny jest w sposób kompleksowy uregulować prawa i obowiązki przewoźnika i zarządcy. W dalszej kolejności Sąd drugiej instancji, w ocenie Sądu Najwyższego słusznie, odwołał się do treści rozporządzeń wykonawczych celem ustalenia zakresu przedmiotowego postanowień umowy (a przez to decyzji Prezesa UTK) o udostępnienie infrastruktury kolejowej. Następnie zaś dokonał oceny poszczególnych postanowień decyzji w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej (Dz. U. Nr 35, poz. 274). Nie można zatem podzielić tezy powoda, zgodnie z którą Sąd drugiej instancji uznał za dopuszczalne dowolne kreowanie przez Prezesa UTK praw i obowiązków przewoźnika i zarządcy infrastruktury.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.